

FERENCES KOZLONY

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Budapesti.
XII., Heinrich István-u. 3-5.

Felelős szerkesztő és kiadó:
P. MAJSAI MÓR OFM.

Telefonszám: 165-626.
Postaicsekszám: 51.581.
Megjelenik 1-én reggel.

A fontos hét pont.

Egy terciárius egyetemi tanár, aki már többszáz lelket nyert meg a világból Szent Ferenc szellemének, hét pontban foglalta össze a legfontosabb tudnivalókat a harmadikrendről.

1. A terciárius rend valóságos, 13 pápa által megerősített, rendi szabállyal, egyévi próbaidővel, fogadalommal, rendi ruhával és névvel bíró rend. *A rendi állapot Isten szemében nagyobb dicsőség, mint az emberek szemében a legnagyobb rang vagy hatalom.* A három szeráfi rendhez tartozók érdemközössége által *a terciárius rend védelem az életben, segítség a halálban, a tisztító tűzben és különös öröm forrása a mennyországban.* Ehhez járul az év folyamán a havi gyűléseken, a nagy ünnepeken és a rendi szentek ünnepein elnyerhető számtalan teljes búcsú.

2. A III. rendben megkívánt lelki szegénység (azaz: a földi javakhoz való túlságos ragaszkodás kerülése és ezek helyes használata), az állapotbeli tisztaság, az egyszerűség az életmódban, a ruházatban, az önzetlen apostolkodás, a kététes szórakozásoktól való tartózkodás, a lehetőleg napi szt. misehallgatás, havi vagy még gyakrabbi szentségekhez járulás — megfelel a katolikus, az evangéliumi eszménynek.

3. A rendi ima XIII. Leó pápa reformja óta 12 Miatyánk, 12 Üdvözlégy és 12 Dicsőség. A papok számára a rendbelépés nem jelent külön imakötelezettséget. A belépés előfeltétele: *a betöltött 14. esztendő és jó akarat a szeráfi szellem követésére.* A kitartás biztosítéka: *az imádságos szellem!* Az örök boldogság záloga: *az Oltáriszentség és felebarátaink áldozatos szeretete.*

4. A belépőnek próbaévet kell kitöltenie. Ez idő alatt a rend összes kiváltságait élvezi. A próbaév letelte után fogadalomtétel által válik a rend végleges tagjává. Az igazi terciáriust a hálás alázat és a fáradhatatlan egyházas tevékenység alakítja ki *derűs ferencessé.*

5. A rend tagjai rendiközségekben egyesülnek; ezeket a rendi igazgató (pap) és a rendi előjáróság (laikusok) irányítják. Ha lakóhelyünk változik, vagy más fontos okból, kérhetjük áthelyezésünket egyik rendiközségből a másikba. Nem is mondható igazán terciárius lelkiületűnek az, aki nem mutat a terciárius ügyek iránt érdeklődést. Amivel teli a szívem, arról beszél az ajkam.

6. A rendi szabály előírásai nem bűn terhe alatt kötelezők, de a buzgó rendi szeretettel igyekeznek szerintük élni. *A skapulárét és a kordát állandóan kell viselnünk, különben nem részesülünk a kiváltságokban.* Naponta áldjad a jó Istent, hogy Szent Ferenc ruhájában járhatasz és egykor ebben jelenhetsz meg Jézus előtt!

7. Belépésre buzdít igen sok szent és híres ember példája: Szent Lajos király, Szent Erzsébet, Páli Szent Vince, Vianney Szent János, az Orleansi Szűz, Habsburg Rudolf császár, egy Kolombus, Dante, Raffaello, stb. Ha őket boldogokká, szentekké változtatta, téged is örökké boldogíthat Isten Szegénykéjének lelkülete, csak következetesen kövesd!

Nagy kincset találtunk.

Amikor megismerjük Szt. Ferenc Atyánk szellemét és követésére örömmel és áldozatosan vállalkozunk, akkor eddig nem ismert szépségek, örömök fakadnak lépten-nyomon a Feléje vezető úton. Öröm ott is, ahol eddig elhaladva semmit észre nem vettünk.

Gondoltuk-e, hogy a szent ruha felöltése mennyi örömet rejt és milyen biztonságot! Milyen kitüntetés ért, hiszen olyan család tagjává lettünk, amely sok szentet nevelt! Mennyi jócselekedet és ima részeseivé váltunk? Csak meg is becsüljük!

Gondoltuk-e, hogy lemondás, egyszerűség örömet okozhat? Hiszen hasonlóvá tesznek a szegény Ferenchez, aki Krisztusnak mása volt. Nála pedig a lelki derű források.

Vagy a szerető lehajlás a szegény nyomorgókhoz, beteghez, koldushoz a lelket emelheti? De mennyire, mert ilyenkor virágzik ki bennünk Jézus lelkülete.

Lelki gyönyörűséget szerez az egyszerű munka is, amit talán eddig lenéztünk. Hiszen az Úr Jézus is ácssegéd szerepében dolgozott 30 éves koráig!

Az elhagyatottság megérteti velünk Szt. Atyánk magányát Carceri barlangjának mélyében, vagy az Alverna csúcsán. Ilyenkor száll le hozzá Jézus és pecsétet nyom Rája, a szeretet pecsétjét, amely fájdalommal-édes boldogsággal jár.

A megpróbáltatás, a szenvedés, a megaláztatások a szeráfi Atya szellemében és lelkületével nézve mind a lelki derű magasztos forrásaivá dicsőülnek.

Ismeretünk boldogítóan bővül, új családunk körében hogyha széttekintünk. Miként a tavasznak virágzó pompája elbűvölnek minket a látottak. Mennyi szépség, nagyság tündöklök mindenfelülről! Az isteni szeretet fakasztotta virágok illatoznak felénk. Lemondtunk mindenről, ami útját állja az Úr Jézus szeretete ihletésének és így szabadon ég bennünk az égi tűz.

Ha már a jó Isten kegyelme minket kiválasztott s tagjává lettünk ennek a szenteket nevelő családnak, tárjuk ki lelkünket abba az irányba, ahonnan oktatást, szellemet, vezetést kapunk. Ha így haladunk áldott Atyánk nyomdokain, akkor mindig beljebb és beljebb hatolhatunk szeráfi Rendünk szellemébe az erények útján.

Szent Ferenc Atyánk viszont kiesdi számunkra, hogy legyenek mindig hű követői, akik mint szelleme megtestesítői, példaként álljanak előttünk s a szívekbe ültessék az Evangélium boldogságos országát. Azt akarja ugyanis Jézus, hogy az élet sivatagának oázisa maradjon a szeráfi szellem.

Nagy kincset találtunk. Adjunk sokat érte. Imát, munkát, minden képességünk gyümölcsöztetését. Aki sokat ad, százannyit kap érte!

Békés Józsefné.

Szűz Mária életének alkonya és halála II.

Írta: P. Beaufays Ignác O. F. M.

Ezenközben azonban a hívek száma egyre növekedett és buzgóságuk csodálatos volt. Az Egyház, Krisztus titokzatos teste növekedett, fejlődött, erősödött. Az Úr keze velük volt, sok csodát műveltek. Péternek még az árnyéka is meggyógyította a betegeket. Jézus együtt dolgozott övével és tanuskodásukat rendkívüli eseményekkel erősítette meg. Messze föld-ről csodás megterések híre hallatszott: egy római katonatiszt egész családjával megkeresztelkedett. Antióchiából egy egész sereg megtérést jeleztek. Saul rabbi, a szenvedélyes kereszténygyűlölő lángbuzgalmú apostol lett. Fiatal lányok, mint például Fülöp szerep négy leánya szüzes-séget fogadtak és ezért Isten jutalmul megajándékozta őket a jövődőlés adományaival mint egykor Deborát, Annát, és Holdát.

De voltak ennek a képnek árnyoldalai is, amelyek sok szenvedést okoztak Máriának: az özvegyek és a szegények panasza, akik ellátatlanul maradtak a Szentföldön, mert más országban születtek és görögül beszéltek! Az érvényesülést keresők és egyes álszenteskedők hamis képmutatása, akiket dicséretekkel halmoztak el, amiért egész vagy-onukat az Egyháznak adták, holott annak jórészét megtartották maguk-nak. A farizeusok vakbuzgósága, akik megkeresztelkedtek, de Mózes törvényét akárták ráerőszakolni a megtért pogányokra, mintha a Jézus nevében történő kereszttség nem lett volna elegendő megigazulásukra! A megkeresztelésük előtt templomi szolgálatot végző keresztények meg nem értése, akik vissza akartak térni az állat-áldozatokhoz, mintha Jézus vére nem lett volna elegendő megváltásukra! Az okatlan csodaszeregetet és keresés, amely az újkeresztényeket arra bírta, hogy a gyermek Jézusról izléstelen csodákat költsenek, — amelyeket az apokrif irodalom átszár-maztatott reánk — mintha nem az lett volna a legnagyobb csoda, hogy az Istenember Názarethben élt és engedelmes volt szüleinek!

Mennyire igazza volt az öreg Simeonnak, amikor ezt mondta Jézus anyjának: „Fiad eljövelele sok rejtett gondolatot fog napvilágra hozni; egyesek elesnek, mások fel fognak emelkedni.“

És hozzátette: „Tör fogja átjárni szívedet“. Mária valójában szenvedett. Mint szűz távol volt az érzékek örömétől; mint anya szenvedni látta gyermekét; és most feleslegesnek érezte magát, mint az, aki betöltötte hivatását és akire már nincs szüksége senkinek. De azért tovább érezte, hogy egyesek félreértik és sértegetik. De jóságával mindig győzedel-meskedett a gonoszon és Fia példájára napról-napra kisebb akart lenni. Nem mosta-e meg Jézus is az apostolok lábát? Nem adta-e oda magát haláláig azokért, akiket szeretett?

„Isten kis szolgájának“ ez a magatartása, amellyel oly tiszteletre gerjesztette a kiválasztott lelkeket, a „kivül állókat“ sem akadályozta, hogy Jézus anyját áldják benne. Ha meggondoljuk, mily kiváltságot élveztek a zsidó-keresztények között az „Úr testvérei“^{*)}, különösen ifjabb Jakab, minden nehézség nélkül elfogadhatjuk, hogy nagy tisztelet vette körül Jézus anyját. Hisz ő hordozta méhében, szülte a világra és táplálta a világ Megváltóját. Harminc éves koráig állandóan vele volt, paracsolt neki, mint gyermekének, és Jézus első csodáját az ő kedvéért művelte a kánai menyegzőn. Hogy Jézus megszülethessen Betlehemben és meghalasson a Kálvárián, szükség volt Máriára. Az Istenember vonásaiban megtaláljuk az anya vonásait. Egyedül ő tudta, amit mások nem tudtak

^{*)} Az Úr Jézus „testvérei“ alatt az Evangélium Jézus unokatestvéreit, rokonait érti.

körülötte. Egyedül ő mondhatta a világ előtt elrejtett hittitkokról beszélni: „Emlékszem, mit mondott nekem az angyal és hogyan adatott Erzsébet tudtára a Megváltó eljövetele a földre, hogyan takartam polyába és tettem jászolba karácsony éjjelén, amikor megszületett, hogyan tettem eleget a Törvény minden előírásának, hogy jöttek a napkeleti bölcsek, hogy imádják őt.“ Mária akkor hallgatott és várta Isten óráját.

Most, hogy a Szentlélek beavatta az apostolokat az igazság teljébe és a titkokról lehullott a lepel, ő is beszélhetett. De tanubizonysága, amit oly sokáig rejtegetett szívében és az Evangélium elmond, tele van szerénységgel, alázattal és megható őszinteséggel. . . „Ő, aki látott, tesz tanúságot és tanúsága igaz és ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyétek“. Mert mindaz, ami Jézussal történt, beteljesülése volt annak, ami meg van írva a törvénykönyvben és amit a próféták hirdettek.

Végül a napok egyikén Szűz Mária átköltözött isteni Fiához. A biztos keletet nem tudjuk, annak ellenére, hogy a régiek úgy hitték, az apostolok ekkor még nem hagyták el végleg a szent Várost, ami 12 évvel a mennybemenetel után történt. De — mondja az Egyház — ott fenn is megmarad „a keresztények segítsége, a szomorúak vigasztalója, a bűnösök menedéke“ és a szegény emberiség legnagyobb jótévője. Másol él, de a földön cselekszik. Amikor abban az időben a hívek elhagyták a földet, szemüket az ég felé emelték és Jézusnak ajánlották lelküket. Meghalni az Istennel való egyesülést jelentette. János, Mária fogadott fia, leírta az Úr jövetelét váró szenvedőknek, hogy odafönt hogyan csoportosulnak a feláldozott és örökké élő Bárány trónja köré a szentek, hogyan tündökölnék az égi fényben és ünneplik boldog békében felszabadulásukat. A drágakövektől ragyogó mennyei Jeruzsálem „emberek által lakott Isten háza lett“. A hívek egy gyönyörű, üde, illatos kertben, zene hangjai mellett tudták halottaikat, és amint a katakombák feliratai bizonyítják, pártfogásukat kérték.

Mária részére halálának reggele még többet jelentett. Szent Pál gondolatát folytatva — aki Krisztust második Ádámnak nevezi, — az apostoli egyházak — Jusztin, Iréneus, Tertullian bizonyítéka szerint — Máriát új Évaként állították Krisztus, az új Ádám mellé. Segítő volt, úgy mint Jézus; hűséges szolgáló az Örökkévaló Szolgáló mellett, az Atya alázatos leánya a szeretett Fiú mellett.

(Folyt. köv.)

Szeretnék nagyon jó lenni!

Szeretnék nagyon jó lenni!

*Minden keresztet fölvenni,
Érted éjbe, harcba menni,
Szent Nevedért sokat tenni.*

Szeretnék nagyon jó lenni!

*Parancsaidhoz simuló,
Ember, állat simogató.
Mindenkinek mindentadó.*

Szeretnék nagyon jó lenni!

*Megtagadni minden álmot:
Tövisért adni virágot.
Eltolani minden lángot!*

*Koldúsnak lenni, bolondnak!
Uram, engedj lenni jónak!*

Batthyány Lujza grófnő.

Szent Antal ferences elhivatása.

Irtá Pálffy Erzsébet grófnő.

Az öt forrás.

A két kisebb testvér alázatosan meghúzódott a Santa Crux-zárda folyosóján, a porta közelében. Alamizsnás zsákjukat maguk mellé tették, a földre. Don Fernandezé várták. Hogy hasztalanul ne teljék az idő, imádkozni kezdtek, de alig fejezték be az első Miatyánkot, már jött is a fiatal kanonok. Messziről kiáltotta:

— Isten hozott benneteket! Hogy van Zaccaria testvér?

— Nincs jobban, de azért ma felkelt. Azt mondja, dolgozni akar, pihenni ráér az örökkévalóságban. Ha a házfőnök atya rá nem parancsol a szent engedelmesség nevében, hát bejön a városba, hogy elvégezze az alamizsnagyűjtést. Amikor eljöttünk, a konyhában foglalatoskodott. A lelkünkre kötötte, mondjuk meg neked, uram, imádkozik érted, hogy szíved vágya teljesüljön.

Don Fernandez szép, nyugodt arcát előntötte a vér. Zaccaria testvér imádkozik érte. Oh, milyen megható és kedves. Hogy a szíve vágya teljesüljön... Belátott volna gondolataiba a jóságos öreg testvér?... Megérezte volna, hogy minden csepp vérével arra az útra vágyik, amelyen Berardo és társai elindultak?

— Igaz, tudtok-e valami újat Berardóékról? — tette fel hangosan a kérdést.

— Semmit, uram, semmit... Csak sejtelmek vannak...

— Miféle sejtelmek?

— Alenqueri zárdánkból üzenték, hogy az elmúlt hónap 16. napján, teljesen váratlanul, öt forrás fakadt a földből... A vízből ivott egy váltólázás beteg és azonnal meggyógyult. A testvérek nagy része szerint a csodát Isten azért művelte, hogy jelezze: Berárd, Ottó, Akkurziusz, Péter és Adjut testvérek megérkeztek a mennyországba...

A testvérek vélekedése hamarosan valóságnak bizonyult. Egy délelőttben don Pedro Nuno nagy izgalommal sietett be az ebédlőbe.

— Hallottátok? Az öt kisebb testvér Marokkóban vértanúságot szenvedett!

Egy percre halálos csend támadt. Sokan keresztet vetettek és belekezdtek a Mementóba. Majd egyesek felugrottak az asztaltól. Körülfogták don Pedrót és faggatták a részletek felől.

— Lehet bízni a hír valóságában? — szólt közbe az apát. — Marokkó messze van tőlünk...

— Don Pedro infáns számolt be róla. Láttam a levelet. Különben néhány nap mulva meggyőződhetünk a magunk szemével is. Az infáns elhozta a vértanúk földi maradványait. Lisszabonban óriási ünnepséggel fogadták a szent ereklyéket, amelyek most már útban vannak ide, Coimbrába. Alfonz király és Urraca királyné kiadták a rendelkezést, hogy a főváros még nagyobb fényt fejtsen ki, mint Lisszabon.

Amit az öszvér dönt el.

Coimbrában még aznap elterjedt a kisebb testvérek vértanúságának és dicsőséges portugáliai útjának híre... Legendák keltek szárnyra. Újabb meg újabb értesülések... Rebesgették, hogy az infáns csak Galiziáig kísérte a vértanúk ereklyéit. Onnan elment nagybátyjához, Leon királyhoz. Úgy látszik, még mindig nem égett ki szívéből a megbántás keserősége bátyja, Alfonz király iránt s nem felejtette el, hogy miatta néhány éve számkivetésbe kellett mennie... Mesélték azt is, hogy huszonnégy keresztes lovag is volt az ereklyék kíséretében, de ezek Lisszabonban, Sancia hercegnő és udvartartása jelenlétében beléptek

a kisebb testvérek rendjébe. Fényes páncéljukat fölcserélték az asszisi-beli Szegény darócruhájával.

Díszbe öltözött a város. Zászlók lengtek a paloták ormán. Színpompás szőnyegek omlottak le az ablakról és erkélyről. Gyönyörű menet indult a határba. A királyi udvar, a papság, szerzetesek és a pálmát lengető nép beláthatatlan tömege. Himnuszok zengtek. A tömjén lila füstje szállt a levegőbe. Amikor a kéklő messzeségből kibontakozott a másik menet, a lisszaboni, felzúgtak a harsonák, megperdültek a dobok...

Az ereklyéket a székesegyházba viszik. Így tervezte Alfonz király. De Isten másképp határozott. Amikor a menet a városba visszajövet a Santa Crux-templomhoz érkezett, az ezüst ereklyeszekrényt hozó öszvér megállt és semmi biztatásra sem akart továbbmenni... Csoda!... Csoda! — zúgott végig a sokaság. — A kisebb testvérek az ágostonrendiek templomában akarnak nyugodni!...

A király, a püspök néhány percig tanácstalanul álldogált. A királyné jött segítségükre.

— Nyitassuk ki a templom kapuját, — tanácsolta. — Ha az öszvér bemegy, maradjanak itt a kisebb testvérek...

Feltárták a hatalmas kapu mindkét szárnyát. Kitámasztották. És íme! Az öszvér megindult. Átlépte a küszöböt. Végighaladt a főhajón. Megállapodott egyik mellékoltárnál és lassan térdreereszkedett.

Éjfélre járt az idő, mire az ájtatoskodók többszöri felszólításra elhagyták a templomot. A sekrestyés eloltotta a gyertyákat. Csak az Oltáriszentségnél maradt égve a mécs és a vértanúk ereklyéit lobogták körül rőt fényvel a magas tartókba helyezett gyertyák... Don Fernandez ott térdelt az oltár előtt és nézte a délszaki növények koszorújába font szekrényt, amelyben Szent Ferenc vértanú fiai pihentek. Nagy, sötét szemében elfojtott zokogás ült. A szíve tele volt bánattal, fájdalommal, szemrehányással. Nyomorult senkinek, haszontalan féregnek érezte magát és végtelen szegénynek ezekhez a testvérekhez képest, akik gyermeki lelkesedéssel, meg gondolás és töprengés nélkül harcbaszálltak Krisztusért és vérüket ontották érte... Pedig nem tanultak évekig teológiát, nem ismerték a Szentatyák írásait. Csak egy volt pap köztük, a többi laikus... Égett azonban a lelkükben valami, ami értékesebb minden tudománynál: élő, meleg istenszeretet, amely cselekszik és nagylelkűen, örömmel áldoz...

Kezébe temette arcát.

— Oh, Istenem — susogta, — miért nem engedted, hogy résztvegyek vértanúságukban?... Miért kell itt térdelnem csontjaik mellett, ahelyett, hogy az én fejem is lehullt volna a hóhér bárdja alatt?... Miért?... Uram, megajándékozol-e valaha is ezzel a kegyelemmel?... Eljő-e a boidog óra, hogy véretem onthatom Jézusomért?

Rózsák közt.

A kanonokok nagy kitüntetésnek vették, hogy a ferences vértanúk az ő templomukban választottak nyugvóhelyet. Le-lementek a sírjukhoz. Inádkoztak és ihletet kértek Isten nagyobb szeretetére. Különösen don Fernandez volt elvághatatlan az ő szentjeitől. Minden szabad idejét náluk töltötte. Ez feltűnt don Cesarenak, az apátnak. Öszintén szólva nem tetszett neki. Hallott már egyetmást don Fernandez ferences rokonszenveiről s balsejtelmek ébredtek benne. Ki tudja?... Gyanakvása növekedett, amikor egy alkalommal, csak úgy félvállról megjegyezte, hogy a jó testvérek féligmeddig maguk is okai voltak haláluknak, mert meggondolatlanok voltak és esztelenül kiélezték a helyzetet... Ha nem lépnek fel a nyilvánosság, sőt maga a fejedelem, Abu Jakub előtt, hanem szép titokban terjesztik az Igét, még ma is élhetnének...

Fernandez erre szokatlan izgatottsággal kijelentette: Ha így fogjuk

fel a dolgokat, akkor kárhoztatnunk kell a római vértanúkat, az apostolokat, sőt az Úr Jézust is, amiért el hagyta magát fogni és kivégeztetni, mint valami közönséges gyilkost...

Az apát nem feszegette tovább a kérdést, de várta az alkalmat, hogy megbizonyosodjék Fernandez szándékai felől.

Néhány hét telt el. Kivirágzott a tavasz. Az apátság kertjében ismét virultak a rózsák. Don Fernandez gyakran járt köztük és elragadtatva szívta be édes illatukat. Ilyenkor mindig eszébe jutott Asszisi Ferenc, és önkéntelenül is ajkára jött a szó: testvér... rózsatestvér... Egyszer éppen egy vérvörös rózsafejet vett kezébe, hogy elgyönyörködjék a csodálatos, bársonyos szirmokban, amikor szemközt, a kavicsos úton feltűnt az apát magas, vékony alakja.

— Ah, a rózsák között — bólogatott don Cesare kedvesen. — Bizonyára te figyelmedet se kerülte el, hogy az idén sokkal szebbek, mint az elmúlt esztendőekben.

— Különösen ezek a vörösek — jegyezte meg don Fernandez. — Mintha csak a mi kisebb testvéreink vérét látnám rajtuk.

Don Cesare homloka ráncbafutott.

— Fernandez, — mondta elkomolyodva — még mindig a vértanukra gondolsz?... Semmi értelme az ilyen rajongásnak... Tudod jól, hogy rendünk szabályai közt nem szerepel a missziós munka...

— De a kisebb testvérek rendjében igen...

— Ez igaz... Csakhogy te Szent Ágoston fia vagy és nem Asszisi Ferencé.

Don Fernandez nem felelt. Don Cesare melléje lépett. Vállára tette kezét és átható tekintettel mérte végig.

— Fiam, Isten óvjon a meggondolatlan cselekedetektől!... Ne feledd, téged Szent Ágoston rendjébe hívott Isten. Ne feledd, ebben a rendben töltötted ifjúságotat!... Ebben a rendben folytattad tanulmányaidat!... Ebben a rendben lettél az Úr papja!...

Jőjj velem!

Oh igen. Ezt don Fernandez soha egy pillanatra el nem felejtette. És éppen ez kínozza. Éppen ez fáj neki. Ez nehezítette meg számára a döntést. A vágyai, az akarata, a szeretete a vértanúság felé sodorta. A hála azonban ezer szállal kapaszkodott a lelkébe és visszahúzta...

Istenhez menekült segítségért. A maga erejében, elhatározásában nem bízott. Szentmiséiben forró könyörgéssel ostromolta az Urat, adjon valami jelt, mutasson irányt, hol kövesse...

Egyik nap épp a holtak Mementóját mondta, amikor szeme elől elveszett az oltár, a templom. Nagy fény támadt s aztán egy kisebb testvér lelkét látta, amint fecske alakjában keresztülsuhan a tisztítóüzön, majd villámgyorsan felszáll a menyországba.

Még a délelőtt hirülhözták, hogy Zaccaria testvér átszenderült az örökkévalóságba. Szentmiséről kijövet találtak rá holtan társai. Csendesen, mosolyogva, imáramulcsolt kézzel feküdt az ágyán, mintha aludna...

Forró könnyeket ontott a jó testvér halálán. Nem is hitte, hogy ennyire fájni fog az elválás a mindig napsugaras, gyermekiesen egyszerű emberkétől... Bánatát csak az enyhítette, hogy Zaccaria már ott van a célnál. Színről-színre látja Istent és boldog élvezője a mennyei örömeknek.

Leszállt az este. A kanonokok szobáiban egymásután kialudt a mécs-láng. Pihenőre tértek. Fernandez cellája is sötétbe borult. De a fiatal szerzetes nem aludt. Imádkozott. A térdeplőjére borulva. Éjjel felé aztán felállt. Valami úgy húzta, vont a vértanúk sírjához. Óvatosan, hogy zajt ne csapjon, lement a zárdából nyíló kis ajtón át a templomba. Oda-

botorkált az oltárhoz. Lekuporgott a szőnyegre s fejét odahajította a márvány hideg kövére.

— Berardo... Ottone... Pietro... Adiuto... Accursio... Zaccaria! — mondta nagy szomorúsággal... Elmentetek mind... az égi hazába. Megkaptátok az önfeláldozó szeretet, lemondó szegénységetek jutalmát... De mi lesz velem?... Hol az én helyem?... Hol találom meg az én lelkem nyugalmát?... Mit tegyek?... Mit tegyek?!

— Jőjj velem! — csendült fel egy lágy, dallamos hang.

Felkapta a fejét. Egy kisebb testvér állt tőle néhány lépésnyire, a félhomályban... Rádöbrent: Asszisi Ferenc!... Zaccaria testvér leírásából jól ismerte. Fínom, sovány alak. Keskeny, sápadt arc. Átszellemült mosoly. A béke és szeretet sugarát árasztó szemek...

— Jőjj velem! — ismételte.

— Asszisi Ferenc hív — viharzott fel Fernandezben az öröm. — Uram, Istenem, Te is azt akarod, hogy kisebb testér legyek!... Talpraugrott. Kitérta karját a jelenség felé, de mielőtt hozzáért volna, a Szegényke eltűnt...

Krisztus közelében.

„Boldogok, akik sírnak, mert ők majd vigasztalást találnak.“ (Máté 5, 5.)
(Folytatás.)

Az Úr Jézusnak bűnbánatra hangoló gyönyörű tanítása és az evangéliumi vezeklők bátorító és útmutató példája, megtermi boldogító gyümölcsseit. A kereszténység minden időben bővelkedett a szebbnél-szebb bűnbánati cselekményekben. A hívőknek mindenkor fülükbe cseng az Úr Jézus kemény figyelmeztetése: „Ha bűnbánatot nem tartotok, mindnyájan elvesztek“ (Lukács 13, 5.). De a jóságos bátorítás is: „Nem boldogul, aki bűneit palástolja, de irgalmat nyer, aki megvallja s elhagyja azokat.“ (Péld. 28, 13.)

A bűntudatra ébredt emberek ezrei tolonganak napról-napra az isteni irgalom forrásánál, a gyóntatószéknél és utána folytatják a csendes, magukbázárt bánatban a vezeklést törhetetlen következtességben és állhatatosságban! És az isteni kegyelem és emberi mély fájdalom összeölekezésében olyan példák adódnak a nyilvánosság előtt is, amelyek századokra kiterjesztik bűnbánatot keltő hatásaikat...

Bátorítás és útmutatás!

A farizeusi szellem botránkozik és elítél. Az igazi keresztény lélek felbuzdul és épül.

Most azokat tartom szem előtt, akik megértik az Úr Jézus küldetését, amelynek vezető gondolata: Nem akarom, hogy a bűnös elveszen, hanem hogy megtérjen és éljen!

A bűnbánók szentéavatott példaképe: *Cortonai Szt. Margit!* Életében annyi tanulságot találhatunk, mint kevés szentében. Azért röviden ismertetem. Ő a Krisztus utáni idők Mária Magdolnája.

Jó családból származott. Édesanyja gondos és vallásos nevelésben részesítette. Rendkívüli szépség volt és erre hiú. A tükör előtt órákig el tudott gyönyörködni természetének arányosságában, szemeinek tüzes ragyogásában és orcájának feszlő rózsáiban. Anyja gyakran figyelmeztette: „Lányom, ne gyönyörködjél tested szépségében, amelyet nemcsak az idő, de a betegség is tönkre tehet, hanem arra legyen gondod, hogy szíved és lelked szépségét megóvd a világ csábításaitól és a hiúság szeplőitől.“ Anyja életében nem is történt baj. De mikor e gyász bekövetkezett, a mostoha nem sokat törődött vele, ő pedig megindult a lejtőn. Tizenöt éves korában

már bekövetkezett a baj. Elbukott. Kilenc évig tartotta a bűn fogságban. Gyermek is lett.

Büntársa egyik útjáról nem jött haza, csak hú kutyája szűkülve, vonítva. Margit rosszat sejtve követte az őt szinte vonszoló kutyát a közeli erdőbe. Egy gödörnél, amelyben gallyak és moha volt látható, megállt a vonító jószág. Margit fölemelte a gallyakat és óriási megdöbbenéssel meggyilkolt kedvesének eltorzult és férgektől nyüzsgő tetemét látta maga előtt. Értelmetlenül és gondolat nélkül bámulta egy darabig a borzalmas leletet. Majd hirtelen eszébe vágódott a gondolat: „*Ó szerencsétlen, hol van most a lelked!*”

A felelet már nem volt fontos, hisz' úgyis tudta, hová jutott. De a következő pillanatban már a maga lelkére gondolt. Most döbbsen rá egész valósággal, hogy eddig ő is a kárhozat útján rohant! Feltárult előtte rettenetes bukása és ott a foszladozó tetem mellett, nagy elszántsággal ismételtette: „*Soha többé, soha többé.*” Visszatérve otthonába, kis fiát magához vette és visszatért az apai házba. A mostoha kiutasította. Atyja kertjének egyik lugasában átsírta és átímádkozta az éjtszakát, és reggel Kortonába sietett. Ott a templomban térden állva hangosan bocsánatot kért Istentől, emberektől. Egyik szentéletű ferencesnél életgyónást végzett. Majd a ferences atyák közbenjárására két jámbor özvegy magához vette szállásra.

Ettől kezdve élete szakadatlan és könyörtelen kemény bünbánatban telt. Finom ruháit és ékszereit a szegényeknek adta, maga durva darócba öltözött. Venyigén vagy puszta földön hált, az éjtszaka nagy részén keserves könnyhullatással imádkozott. Étkezéseül száraz kenyér és egy kevés gyümölcs szolgált. Multjára történt rosszindulatú célzásokat nyugodtan vette, a megaláztatást szinte kereste. Egy vasárnap szülőfaluja templomában rongyos ruhába öltözve, durva kötéllal a nyakán jelent meg és úgy kérte polgártársainak bocsánatát az okozott botrányért!

Legszívesebben lépett volna valami szigorú szerzetbe, hogy ott zavartalanul sirassa gyászos eltévelyedését, de ez nem volt lehetséges. Végül hosszas könyörgésre és három évi próba után Szent Ferenc III. rendjébe kért és kapott felvételt. Mint megtérése kezdetén, úgy most is életgyónást végzett, amelyre nyolc napos lelkigyakorlattal készült. A szentáldozáshoz kötéllal a nyakán járult. Áldozás után elragadtatásba esett. Megjelent neki az Úr Jézus és kedvesen leányának szólította. Magához térve, így sóhajtott fel: „*Ó végnélküli édesség; ó gyönyörűséggel teljes szavak, amelyekkel engem leányának kegyeskedett nevezni az édes Údvözítő!*”

A vezeklést kérlelhetetlen szigorral folytatta úgyannyira, hogy a gyengeség miatt a legnagyobb melegben is didergett. A bánat könnyei lassan elapadtak és helyettük az öröm könnyei buzógtak fel. Az Úr Jézus elhalmozta töredelmes szívű bünbánóját rendkívüli misztikus kegyelmekkel. Ötvenéves korában hunyt el 1297. febr. 22-én. Teste a kortonai Szt. Balázs-templomban ma is épen és sértetlenül látható. Isten halála után számtalan csodával tüntette ki az erőslelkű vezeklőt. Az Egyház 1728-ban szentjéi közé iktatta.

Élete hasznos megfontolásokra szolgált alkalmat!

Elénk táru a hiúság, a test cicomázása folytán fenyegető nagy veszedelem, a szörnyű bukás! „*Akik a testben vetnek, a testből nyernek végső romlást!*” figyelmeztet az Úr szava a Szentírásban. A test szépsége, fiatalos üdesége könnyen tönkremegy, de a baj, amibe beledönthet, végzetes lehet! Nagyon helyénvaló ez a megfontolás úgy a hiúság pórázán ugrándozó fiataloknak, mint a szülőknek! Könnyű Margitot a bukásban követni, de már nehéz, sőt nagyon nehéz a vezeklés szigorúságában és őszinteségében nyomdokaiba lépni...

És ha már valaki olyan szerencsétlen lett, hogy Margit bukásának szájalomra méltó részesévé alacsonyodott, még mindig nincs minden veszve! A Szent Vezeklő mutatja az utat, melyen nemcsak szabadulhat a bűntől, de még szent is lehet...

Ennek első feltétele a merész és elszánt szakítás a bűnnel és mind-azzal, ami odavezethet. Ezt elősegíti annak élénk és határozott megfonto-lása: hová jut a lélek, mely bűnben kerül Isten ítélőszéke elé?! Ha meg-gondolja és szinte átéli azokat a képzeletet felülmuló gyötrelmeket, me-lyeket az elkárhozottak szenvednek a pokol tüzében, nem fog semmiféle megaláztatástól és vezekléstől visszariadni. A józan ész ugyanis belátja, hogy inkább itt gyötrődik és szenved ideig-óráig olyan kínokat, melyek-nek édes vigasztalást ígért az Úr, mint ott örök tűzben enyhülés nélkül szenvedjen távol Istentől! És ha ezt belátja, akkor csak erős és törhetet-len akarat kell a könnyes vezekléshez és Isten segítő kegyelmével hama-rosan megváltozik minden: a bűn fojtogató karmaiból Isten vigasztaló karjaiba kerül a bűnbánó lélek!.. Sokakat megtántorít az a gondolat: mit szólnak hozzá az emberek, a rokonok, ismerősök?! Ez ellen oltalmat talál-hatunk abban az igazságban, hogy bármit mondanak, az az ő dolguk! Rajtunk ezzel se nem könnyítenek, se terhet nem jelentenek. És hozzá-tehetjük: mit szólnának elkárhozásunkhoz?! Biztosan fájdalmasabb volna ezt hallani, mint a bűnbánathoz fűzött megjegyzéseket!

De az is tény, hogy akik a lelket nézik, azok csak épülnek a vezek-lésen. Akik pedig lelket nem ismernek, azok hadd ítéljenek bármit! Ép-pen az árulja el az emberek benső világát, mit mondanak és tartanak az aláztatos vezeklőkről! A nemes és istenfélő lelkek épülnek rajtuk, a lelki tartalom nélküliek gúnyolódnak felettük és követ dobnak rájuk. Pedig inkább ők is követhetnek. A bánatkönnyeket síróké az Isten vigasztalása! A gögös „igazaké,” a farizeusoké a megalázó büntetése!.. Testvér! melyik-ben akarsz részesülni?!...

P. Roznik Rajner
O. F. M.

Engeszteljünk !

Írta: P. Juhász Vince O. F. M. Betlehem.

Érezzük, ha vihar van kitörőben. Egy könnyű fuvallatra megborzon-gunk: ösztönünk megsúgja, hogy orkán előszele az. A páratelt levegő nyo-mása ránehezedik mellünkre, lelkünkre. Az értelmetlen természet is ria-dozik. A madár nem csicsereg: némán, alacsonyan száll, menekül fész-kebe. A virágok bezárják kelyhüket...

Ne legyünk hasonlóak azokhoz, akiket az örök Igazság korhol az Evangéliumban, hogy az időváltozást megjósolják, de a természetfölötti világ sorsdöntő eseményei rejtve maradnak előttük!

Nem látjuk-e, hogy *sorsunkat is vihar fenyegeti?* Nem érezzük-e a szörnyű villamos feszültséget, amely a világra nehezedik? Csupa ellentét, csupa gyűlölet. Künn népek tusája, odahaza néposztályok marakodása. *Künn a kard, odahaza a rémület...* (Móz. V. 32, 25.)

Mi a világ Istenhez képest? Ő tartja markában a mindenséget. *Öbenne élünk, mozgunk és vagyunk.* (Ap. Csel. 18, 28.) A kínzó nyugtalanság, amely a holnap elé borzongva tekintő emberiséget hatalmába ejti: nem egyéb, mint az Úr kitörő haragjának előjele, érzete!

Olvassuk a Szentírást: minden háború, minden forradalom Isten ren-delése volt Izrael vagy más népek bűneinek büntetésére! Jól mondja a nagy konvertita: Chesterton „Világosságot!” (Orthodoxy) c. művében, hogy Izrael minden történelmi eseményről előre szerzett tudomást. Pró-fétái fülébe dörögték, hogy jön a számadás:

Bömböl az Úr a Sionról,
És hallatja szavát Jeruzsálemből;
És elhervadnak a pásztorok ékes mezői,
És kiszárad a Kármel teteje.

(Ámosz 1, 2.)

A Szentlélek az Írást nem egy maroknyi népnek sugallta csupán. Mindnyájunknak szólnak e megrendítő szavak. Vagy nincs-e ma is oka az Úrnak haragra? Ma, amikor a legellentétebb irányzatok egyszerre törnek Isten Országára: az Egyházra, hogy megsemmisítsék mindazt, ami az embert emberré teszi: vallást, családi szentélyt, honszerelmet és ember-szeretetet?

Krisztus Urunk az Evengéliumban úgy jelenik meg, mint szelid áldozati Bárány. Mikor azonban a *Jelenések* könyve az Egyház jövőjét festi, haragos Bíró alakjában mutatja be a Mindenség Királyát. *Szájából két-élű kard jön ki, (Jel. 1, 16.) és vértől ázott ruhába van öltözve. (U. o. 19, 13.)* Igen: Ő, a Megváltó lett a megváltást megvető, hiábavalóvá tévő világ vádló és ítélő Birája!

Engeszteljünk!

Hogyan?

Üdvözítőnk kinyilatkoztatta szentjeinek, minő mélységes fájdalom árasztja el szentséges Szívét. Igaz, hogy Ő végtelenül boldog. Nemcsak isteni, de emberi természete sem ismeri a szenvedést, boldogtalanságot. De mégis igaz, hogy Szívét fájdalom tölti el azok hálátlansága, közönye, romlottsága miatt, akikért Ő emberré lett, és kínhalált szenvedett. Mennyei Atyjának színről-színre való látása tökéletes vigasztalást nyújt istenemberi Szívének; de ha ez nem volna, valóban boldogtalan lenne. Fájdalma kimondhatatlanul mély, hiszen Ő a végtelen Jóság. Fájdalmában osztozik szentséges Anyjának Szíve.

Íme az első eszköz, amellyel Urunk haragját enyhíthetjük, és elfordíthatjuk a világról. Vegyünk részt szent Szívének fájdalmában. Tiszteljük, szeressük, imádjuk és engeszteljük Őt az Oltáriszentségben, hiszen éppen a szeretet e szentségével szemben nyilatkozik meg a legszörnyűbb módon az embere hálátlan árulása, elvetemültsége, hitetlensége. Bárhol vagyunk, küldjünk egy fohászt az Oltáriszentség felé, és terjesszük a gyakori és mindennapi szentáldozást. Viseljük türelemmel a szenvedést, a bántalmat, a nyomorúságot, és ajánljuk föl ezeket *elégítélül. Áldozattá lesznek engesztelő oltáromon, hogy felségem házát megdicsőítsem!* (Izaiás 60, 7.)

A másik eszköze az engesztelésnek: *Szűzanyánk szent Szívének tisztelete!*

Eljött hozzánk a *Fájdalmas Szűz*. Eljött a Kálváriáról, hogy kinyilatkoztassa népének szent Szíve bánatát. Óh, az a tör, amely e Szívet ott a Golgotán általverte, nem volt más, mint a mi bűneink! És habár most isteni Fiának jobbján örök boldogság is az osztályrésze, szíve nem szűnt meg érezni, fájlalni azt, hogy oly sokak számára hiábavalóvá lett szent Fiának áldozata!

Menjünk bizalommal a Golgotai Fájdalmas Anya átvert Szívéhez. Sirassuk meg vele együtt korunkat: *a történelem legnagyobb hitehagyását. A kereszthalál véres sziklájáról való a Golgotai Kápolna oltára.** A Kálváriáról való a Golgothai Kápolna mozaikszerű köveze, amelynek valódiságát a történettudomány igazolja. Zarándokoljunk tehát a Golgotai Kápolnába bűnbánó lélekkel, hogy rajtunk is beteljesedjék a Próféta szava:

Kiöntöm Dávid házára és Jeruzsálem lakóira az irgalom és az imádság lelkét; és majd reám tekintenek, akit átdőftek, és siratják majd őt. . . És sir majd az ország. . . (Zakariás 12, 10—12.)

*) Budapest, XII. Heinrich István-u. 3, vagy Hidegkúti u. 117.

Rendünk római egyetemének kápolnájában *Szent Lajos király* szobra áll. Páncél fedi a Kereszt rettegett katonáját. Oldalán kard villog, de Krisztus töviskoronája van kezében: hosszan nézi és sír. . .

Magyar ifjak! Hazám férfiai! Nézzetek ti is erre a töviskoronára. . . Nemzeti Pátrónánk fejét ékesíti a magyar szent Korona, amely, fájdalom, ma igen hasonló mintaképéhez: a Töviskoronához!

És aztán lépjete a küzdőterre. Tanuljatok, dolgozzatok, küzdjete Istenért és a hazáért, ha kell — a halálig is! A ti zászlótok a Nagyboldogasszony zászlaja. A ti hivatástok világraszóló: fegyelmezett és Krisztushoz, Szűz Máriához hű jellemetekkel építsétek újra Európa védőfalát: az ezeréves magyar hazát. Rátok győzelem vár, mert a ti zászlótok a Nagyasszony zászlaja!

De innen induljatok: a Golgothai oltártól. A bánat könnyeivel induljatok, mint Szent Lajos a Szentföldre. Fájdalmas Pátrónánk könnyeivel elegyítsétek a *bűnbánat könnyeit*, hogy kiolthassák a nemzetünkre nehezedő isteni haragnak tüzét! Énekeljétek:

*Szép Nagyasszony, sírj te is velünk:
Könnyeiddel mentsd meg nemzetünk!*

Az Úrangyala a vendégfogadóban.

Egy terciárius úr Altöttingben járván, délfelé bevetődött a Schex-féle vendégfogadóba. Ebédet rendelt és egy korsó sört fogyasztva várta a felszolgálat. Egyszer csak megszólaltak a delet jelző harangok. Ekkor a vendégek között foglalatoskodó pincérnő abbahagyta a munkát, keresztet vetett és elkezdte hangosan imádkozni az Úrangyalát. A jelenlevők nagy része utána, a végén pedig egy vendég sem volt, aki ne mondta volna az imát. Mikor később asztalához jött a tulajdonos, meg nem állhatta, hogy szóvá ne tegye a pincérnő bátorságát.

— Óh kérem, — felelte a vendéglős mosolyogva — nálunk így van ez már 34 éve. Minden áldott nap elmondjuk vendégeinkkel együtt az Úrangyalát. . .

Mi is végezzük el mindenhol és mindenki előtt az Úrangyalát.

Rendi hírek.

A **szolnoki** rendiköztség tagjai Isten kegyelmével az 1938. évben is fokozottan igyekeztek Szent Ferenc Atyánk szeráfi szellemétől áthatva ez Údvözítő nyomdokain haladni. Mindig szem előtt tartották a célt: Lelkeket vezetni Krisztushoz! Úgy élni, hogy a kisugrázó szeretet által közönyös embertársaink is megtérjenek.

Ft. P. Szabó Polikárp igazgató atyánk a ferences szellem erősítését és fejlődését szeretettel tartotta szem előtt. Főtörekvése, hogy ízig-vérig terciáriusok legyünk.

A lelkiélet kimélyítésére szeretett igazgató atyánk elnökletével minden hó második vasárnapján megtartottuk az előjárósági gyűléseket. Ezeken igazgató atyánk buzdító beszéde után az előjárósággal kijelölte a munkateret a rendtagok számára. Minden hónap harmadik vasárnapján reggel szt.

misét hallgattunk és közös szt. áldozást végeztünk. A szt. misén a **Ferences énekkar** énekelt. Az énekkar megszervezéséért és vezetéséért igazgató atyánknak hálás köszönettel tartozunk. Délután a templomi ájtatosság után a rendi otthonban konferencia-beszéd után intézték el a rendi ügyeket. Október 1, 2. és 3-án háromnapos ájtatosságot tartottunk Szent Ferenc Atyánk elszenvedésének emlékére, — majd november 17, 18. és 19-én triduumot Szent Erzsébet, a mi **égi** pártfogónk tiszteletére; továbbá december 5, 6. és 7-én ájtatosságot a Szaplótelen Szűz Mária tiszteletére. — Szentségimádást végeztünk Krisztus Király napján, húshagyó kedden és nagypénteken. — A kijelölt ünnepeken általános feloldozásban részesültek a rendi tagok, amely nagy lelki örömünkre szolgált.

Az egyes **szakosztályok** lelkiismere-

tesen és örömmel felelték meg követelményeiknek. — A kézimunka szakosztály vezetője Herbilné Ágnes nővér, akinek vezetésével sikeres eredményt értünk el. A rendi nővérek a kedvű délutánokat felhasználva az egyházi ruhákban a legcsekélyebb hibát is kijavítják, továbbá új miseruhák stb. mutatják szorgalmukat. Az itt készült kézimunkákkal a dec. 1—7-ig rendezett „Karácsonyi vásár- és játékiállítás“ nagy anyagi haszonnal járt a Karitás céljaira. — A munkadélutánok vonzóbbá és melegebbé tételére az előljáró testvér vallásos előadásokat tartott.

Az Úr Jézus szeretetétől áthatva örömmel és áhitattal végzik a rendi nővérek a nekik kijelölt oltárok és szobrok virággal való díszítését és rendben tartását. Karácsonykor a betlehem, hűsvétkor a szentsír oltárát ékesítik fel.

Az eucharisztikus szakosztály is buzgósággal dolgozik. Hetenkint kétszer sütik az ostyákat.

A jótékony **gyermekédelmetési** akcióból is kivették részüket a rendi nővérek. Végezték a gyűjtési munkálataikat, továbbá a téli hónapokban hetenkint három napon főztek a szegény gyermekek részére. Tarhonyát, leves-tésztaikat készítették és paradisom befőzést végeztek a nyári hónapokban. A kultürelőadások egy részének tiszta jövedelmét a „Karitás“ céljaira fordítottuk.

A karácsonyi szt. ünnepek alkalmával a didergő szegény gyermekekről se feledgünk meg. A „karácsonyi vásár és játékiállítás“ tiszta jövedelméből 7 gyermeket cipővel és 26 gyermeket ruhával láttunk el és több szegény családnak juttattunk élelmiszereket. Az első szentáldozáskor pedig 9 gyermeknek adtunk fehér ruhát.

A **missziószövetség** és a **Szent Kereszt Hadserege** szakosztályainak vezetői és csoportvezetői is szívükön hordják kitűzött céljukat. Két havonként missziós gyűléseket tartottunk, ahol a vezetők megbeszélték a ferenccs misszió és Szent Kereszt Hadserege ügyeit. A begyűlt összegeket elküldöttük a központba. A gyűjtési munkálatok szép eredménnyel járnak, valamint a „Szentföld“ és „Isten Dalosai“-nak terjesztése is. — Nagy kultürelőadást rendeztünk a kínai missziók javára, amelyen **P. Károlyi Bernát** kínai misszionárius tartott értékes előadást a kínai missziókról és a kínai fiúcska, Tomi köszönetét tolmácsolta a misszióknak. — A másik nagy

kultürelőadás a Szentföld javára, amelyen **P. Majsa Mór** szentföldi biztos tartott értékes előadásokat a Szentföldről.

Két örvendetes esemény történt az elmúlt évben. Az egyik: **P. Schneider Vencel** vizitátor atya látogatása, amikor rendi gyűlésünk keretében szeretettel buzdított bennünket és megelégedést fejezte ki. — A másik **P. Raffinszky Romuáld** pár évvel ezelőtt volt III. rendi igazgatónk jelenleg newyorki plébános látogatása. Diszvacsonya keretében magyar dalokkal rőtük le halánkat iránta.

Résztvettünk a mátraverebély-szentkúti zarándoklaton és azt felajánlottuk hazánk sorsának jobbrafordulásáért. Ott voltunk a budapesti Eucharisztikus Világkongresszuson is. Testületileg zászlónkkal, égő lámpácskával jelentünk meg a feltámadási, úrnapi és az aranyvonattal érkezett Szent Jobb körmeneten Isten dicsőségére.

Könyvtárunkat igazgató atyánk értékes vallásos könyvekkel gyarapította.

Kultürelőadásainkat igazgató atyánk támogatta és vitte előre. Azok mindig nagy anyagi és erkölcsi sikerrel jártak. Kiemelnie kell megemlékezni minden alkalommal közreműködő rendi tagokról, akik fáradhatatlanul apostolkodtak anyagi és erkölcsi sikerünk érdekében. — 3 nagy kultürelőadást és műsoros teaestélyt rendeztünk, amelyeken budapesti művészek is szerepeltek. A jövedelmet a karitás céljaira és a „Magyar a magyarért“ mozgalom céljaira fordítottuk.

A harmadikrend tulajdonát képező „Kegyűgy“ üzletből 300 P tiszta jövedelmünk volt. Szentmisékre kifizettünk 118,40 P-t., szt. missziók javára 200 P-t, „Magyar a magyarért“ mozgalom javára 100 P-t adományoztunk.

Igazgató atyánk fáradhatatlan buzgósággal végzi az újoncoktatást. Buzgó munkásságának köszönhetjük, hogy tagjaink száma szépen szaporodik. Taglétszám: 145.

Örömmel írhatom, hogy az elmúlt év folyamán a III. rend tagjai hűek maradtak kitűzött céljukhoz és Szeráfi Atyánk szelleméhez. Hála ezért az édes Údvözítőnek és **P. Szabó Polikárp** igazgató atyánknak, aki fáradtságot nem kímélve szívvel-lélekkel viszi előre a III. rend lelki életét és anyagi ügyeit Isten dicsőségére.

Befejezve közleményemet Isten kegyelmét kérem a további munkához.

Titkár nővér.

Pécs. A jó Isten akaratából, a tartományfőnökség rendelkezése folytán élünk Szécsénybe távozott a mi szeretett jó igazgató atyánk, **Jagicza Juvenál.** Drága jó lelkének kincsés házából oly bőven osztogatta nekünk a hitnek, a reménynek és a szeretetnek tündöklő gyöngyeit, hogy most távozása után csak a hála és a szeretet érzelmei azok, amelyekkel új állomás-helyére kísérjük.

Szabad-e, lehet-e a jóságot feledni avagy hálátlansággal közömbösségbe temetni? Csordultig van a mi terciárius családnak szíve a búcsúzás könnyeivel s az a néhány csepp, ami kibugyant belőle és belehullott egy másik szívébe... Az atyai szíve együtt dobogott a miénkkel, örült a mi örömmünknek és szenvedett a mi szenvedésünkben. Jósággal irányított bennünket, de korholt is, ha kellett, féltő szeretettel és úgy vezet bennünket Szent Ferenc Atyánk nyomdokain az örökélet forrásaihoz.

A búcsúzás könnyein és a hála érzelmein keresztül a szíve e szerető találkozásában az ég is fényesebben ragyog felettünk.

Istenben bizó szívvel üzen a pécsi rendiközség: Isten megáldja, Isten vezérelje volt jóságos főtisztelendő igazgató atyánkat, P. Jagicza Juvenál, újoncmestert, hogy sok lelkes ferencst irányíthasson Eg felé! A búcsúzás fájó érzelmei megenyhülnek, amikor tudjuk, hogy jóságos és szerető igazgató atyát kaptunk Eördögh Alfons házfőnök atyában. Őt, mint új igazgató atyánkat nagy szeretettel köszöntjük és megígérjük, hogy lelkesen, áldozatosan és igazán ferences szellemben fogadjuk szavait. Isten hozta!

Csiksomlyón, a székelynép régi búcsújáró helyén 700 óta vannak terciáriusok. A rendiközség vezetését a Főtiszt. igazgató atyák egymaguk végezték egészen 1933-ig. Ekkor P. Fidél a rendiközséget újrászervezte, nemcsak Somlyón, hanem a csiki körzethez tartozó 7 fiókközségben is: Csikszereda, Szépvíz, Szentmihály, Karcfalva, Szentimás, Szentdomónkos, Ozsdola községekben, és minden-hová világi előljárókat is nevezett ki. Azóta a csiki kerületben élő kb. 350 terciáriusnak vezetését a világi előljárók végzik a Főtiszt. Plébános urak támogatása és az Igazgató Atya irányítása mellett.

Az Igazgató atya kezdeményezésére 1934. óta minden év október 4-én

évi kerületi terciárius gyűlést tartunk. Erre a napra úgy sereglenek össze a kerületben élő testvérek, hogy résztvehessenek a gyűlést megelőző ünnepségen is, ami a következő sorrendben szokott lefolyni: 3-án d. u. beöltöznek az összes rendiközségek jelöltjei, és e szertartás után a testvérek résztvesznek a ferences rendházzal együtt a szertartáson, 4-én reggel Szent Ferenc ünnepén közös szt. áldozáshoz járulnak, azután pedig az újoncok leteszik ünnepélyes fogadalmukat. Ezt követi a közös reggeli, amelyet a somlyói testvérek rendeznek kedves vendégeik számára. A 10 órás ünnepi szt. mise után megtartják az évi kerületi terciárius gyűlést. — Ennek tárgysorozata:

- 1) Elnöki megnyitót.
- 2) A rendiközségek jelentése az évi munkaprogramról.
- 3) Megbeszélések és célkitűzés a jövő évre.
- 4) A főtiszt. atyák oktató, buzdító beszédei.

Mindezekből merített sok lelkikincsel meggazdagodva térnek haza az évi nagygyűlésről otthonukba a testvérek.

Ezek a kongresszusokon üdvös határozatokat is hoznak. Például elhatározták, hogy minden rendiközség tehetségéhez képest hozzájárul egy szerzetes kispap tanításához. Elhatározták tovább azt is, hogy a beindított és negyedévenként megjelenő „Terciárius Értesítő” fenntartásának költségeit fedezik és ez úton is fenntartják a kapcsolatot az anyaközséggel.

A csóksomlyói rendiközség élete és működése röviden összefoglalva a következő: A tagok létszáma 40—50 között van. Minden hónap második vasárnapján tartották rendes gyűléseiket, utána pedig a tanács ülést. A téli hónapokban hetenként egyszer újoncoktatást rendeztek. A rendi szt. mise a hónap harmadik vasárnapján volt, és azon közös szt. áldozáshoz járultak a testvérek.

Rendszeressé tették az alábbi áhitatgyakorlatokat: Szentségimádás napján közös és külön imaórát végeztek, nagybőjtben a szentsírnál három napig beosztás szerint imádták a Szentséget; az évfolyamán minden nap egy testvér szentséglátogatást tartott, a hónap első péntekén és a nagybőjt péntekjein keresztüti ájtatosságot végeztek, a főbb ünnepekre kilenceddel készültek elő.

Az igazgató atya minden évben lelki gyakorlatot tartott a terciáriusok ré-

szeré, hogy a rendi szellemben erősítse a testvéreket.

Hogy a testvérek az egymás iránt ápoltt szeretetet tettekben is kifejezésre juttassák, ezért alakították meg 1937. évben a tagok temetkezési egyeletét, amelynek célja az elhalt rendi testvér földimaradványainak tisztességes eltemetése. Megszervezték az igazgató atya buzdítására az önszegélyező pénztárt, amelyből a rend tagjai szükség esetén kamatmentesen vehetnek fel kölcsönt.

A szeretetet gyakorolták a Renden kívül álló felebarátjaikkal is. Karácsonykor 40—50 szegénynek osztottak ki ruhát és élelemsegélyt. Az ajándékokat részben gyűjtés útján szerezték be a testvérek, a többit pedig a rendi pénztárból fedezték. Szent Erzsébet napján 25—30 szegénynek adtak ebédet. A segélynyújtás mindég egy kedves műsor keretében történt, hogy ne csak alamizsnát kapjanak a szegények, hanem szeretetet, lelki felüdülést is.

Az 1935. évben kétévi gyűjtés után elkészítették a szép fehér rendi zászlót. A fölszentelésre a Fötiszt. atyák vezetésével háromnapos lelkielvonulással készültek elő a testvérek. A fölszentelés szertartását a Fötiszt. igazgató atya végezte, d. u. pedig kedves díszgyűlés fejezte be az ünnepséget. A rendiköztség ez időtől kezdve zászló alatt testületileg vesz részt a körmeneteken és az elhalt terciáriusok temetésén. — A rendnek van saját könyvtára, amelyet a tagok rendszeren

használnak s gondjuk van arra, hogy a könyvtárt jó könyvekkel gyarapítsák.

Az 1936. évben fölvetették az eszmét, hogy rendi otthon alapítanak. Önkéntes adózást róttak ki az egyesekre s ezen kívül állandóan dolgoznak más irányban is az ügyért. Igaz, nehéz feladatot tűztek ki maguk elé, mivel a rendiköztség szegény, és így lehet, hogy évtizedekről van szó, mire megvalósul a kitűzött cél. Pedig ennek megvalósítása szükséges először a vidéki testvérek miatt, akik évente többször összejönneek Somlyón, de szükséges azért is, mert sokkal több szépet sikerülne megvalósítania, hogyha saját otthonában élhetne a rendiköztség.

Buzdításul szolgált és új lelkesedést öntött mindig a tagokba a fötiszt. P. Mansvét vizitátor atya kétszeri látogatása. Felejthetetlen emlék marad a Fötisztelendő Miniszter Generális Atya 1938. augusztus 29-ki megjelenése.

Az évi kongresszuson a Fötisztelendő igazgató atya a templomépitő Szent Ferencet rajzolta követendő példának a terciáriusok elé, aki nem hátrált meg a nehézségek elől. Kitaró munkájának meg is volt az eredménye. Ez az eszme vezeti a somlyói testvéreket is abban, hogy ha nem is tudnak nagy dolgokat alkotni, de az apró jócselekedetekkel a saját lelkükben építenek az „Ürnak templomot“ s így megfelelnek a Szent Rendalapító által kitűzött életcélnek.

Bene Zoltán
rendi titkár.

Szerkesztői üzenetek.

P. Dr. H. A. Nagykanizsa. Halásan köszönöm a küldött beszámolót. Kicsit későn érkezett. Novemberben közöljük.

A 8310/1939. M. E. számú rendelet értelmében lapunk fél terjedelemben jelenhet meg.

Terciárius naptár november hóra.

1. Mindenszentek ünnepe ÁF.

Elsején déli 12 órától kezdve minden nyilvános templomban vagy kápolnában annyiszor nyerhetsz csak a megholtakért teljes búcsút, ahányszor ott a pápa szándékára 6 Miatyánkot, 6 Üdvözlőgyet, 6 Dicsőséget imádkozol. Ez a teljes búcsú elnyerhető 2-án éjjel 12 óráig (36 órán át).

2. Halottak napja. Teljes búcsú mint fent csak a halottak javára.

Halottak napjának nyolcadán belül minden nap teljes búcsút nyerhetünk a halottak javára, ha a temetőbe megyünk és ott a holtakért imádkozunk. Föltétel: gyónás, áldozás.

13. Szt. Didák I. r. hv. TBvil.

14. Szt. Jozafát püsp. és vt. TBvil.

16. Szt. Ágnes (Szt. Klára nővére) II. r. szűz TBvil.
 19. Arpádhazi Szt. Erzsébet III. r. özv. a III. r. védőszentje. AF. TBvil.
 21. Szűz Mária hemutatósa a templomban. AF.
 26. Portumauriziói Szt. Lénárt I. r. hv. TBvil.
 28. Marchiai Szt. Jakab I. r. hv. TBvil
 29. A szeráfi rend mindenszentjének ünnepe. TBvil.

Érengyakorlat e hórá: Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek! Az irgalmasság lelki és testi cselekedetei sohsem olyan időszerűek, mint ebben a hónapban. Gyakorold azokat helyzeted és képességeid szerint, de úgy hogy karácsonyra litkosan szép csokrot készíthess belőlük Jézuskának.

LINKE URI DIVAT

MARGIT-KÖRÚT 51. ATRIUM MOZGÓ MELLETT!

Férfi fehéreneműek, divatcikkek, pyjamák, házi kabátok, nyakkendők, zsebkendők, stb. nagy választékban olcsó és jó minőségben.

Hozott anyagból fehérenemű varrását is vállalom.

TELEFON: 153-719.

*nemzet tökéjét
gyarapítja, ha
magyar szövület vezet*

Finckhahn

FINOM GYAPJUSZÖVETEK GYÁRA!

Eladás:

- IV., Prohászka Ottokár-u. 8.
- VI., Teréz-körút 8.
- II., Margit-krt 50.
- VII., Baross-tér 15.
- V., Berliini.tér 6.

Magyarország egyetlen
katolikus kézben levő
posztgyára!

Ápoljuk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás
Közismert és a legjobb

Harmóniumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomoknak.
Magyarországban vezető harmóniumcég, legnagyobb harmóniumraktár:

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. szám.

Telefon: 516-52 — Fizetéskedvezmény! — Sürgőnycim: Harmónihörl.

